

ROMÂNIA

Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

Serviciul contencios constituțional, recurs în interesul legii, contencios administrativ și juridic,
analiză acte normative, relații externe și comunicare

TRIBUNALUL BRAȘOV

AVOCATUL POPORULUI

REGISTRATURĂ GENERALĂ

IESIRE Nr. 14203/13.MAI.2015

DOMNULE PREȘEDINTE,

Instituția Avocatul Poporului, cu sediul în str. George Vraca nr. 8, sector 1, mun. București, Cod de înregistrare fiscală 9766550, telefon: 021-312.71.01, fax: 021-312.49.21, www.avpoporului.ro, e-mail: avp@avp.ro, reprezentată legal prin **Avocatul Poporului, doamna Renate Weber**,

în numele și pentru

identificată prin

domiciliată în mun.

, jud. Brașov,

, în calitate de petentă,

în contradictoriu cu

Agencia Județeană pentru Plăți și Inspectie Socială Brașov, cu sediul în str. Avram Iancu nr. 53, mun. Brașov, jud. Brașov, cod poștal 500068, reprezentată legal prin director executiv doamna Mihaela Anamaria Covaci, în calitate de pârâtă,

în temeiul art. 1 alin. (1) și (2) și art. 15 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, coroborat cu art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (3), art. 13 și art. 18 alin. (1)-(3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, cu dispozițiile art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 49 alin. (2) ce reglementează protecția copiilor și a tinerilor, din Constituția României, cu art. 2 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările și completările ulterioare, cu art. 11 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, cu dispozițiile art. 12, art. 60 alin. (2) și alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, precum și punctul B, subpunctul 2 din Ordinul nr. 1474/2011 pentru aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a unor prevederi din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, formulăm prezenta

CERERE DE CHEMARE ÎN JUDECATĂ

prin care solicităm ca prin hotărârea pe care o veți pronunța să admiteți acțiunea astfel cum a fost formulată și, în consecință:

- să constatați refuzul Agenției Județene pentru Plăți și Inspectie Socială Brașov de a-și realiza atribuțiile legale în sensul de a emite doamnei

o decizie de stabilire a dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani și, în consecință,

- să dispuneți obligarea Agenției Județene pentru Plăți și Inspectie Socială Brașov la **emiterea deciziei în acest sens de către aceste autorități**, în temeiul art. 60 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și art. 2 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările și completările ulterioare, precum și la **plata prestațiilor datorate** petentei constând în indemnizația lunară pentru creșterea copilului, având **actualizată cu rata inflației la data plății, precum și la plata dobânzii legale penalizatoare, calculată de la data scadenței și până la data plății efective**, având în vedere următoarele

MOTIVE:

I. Scurt istoric al situației de fapt

Prin petiția nr. 15624/16.05.2024, doamna _____ a sesizat instituția Avocatul Poporului în legătură cu o posibilă încălcare a prevederilor art. 47 și art. 31 din Constituția României, privind dreptul la un nivel de trai decent și dreptul la informație.

Astfel, petenta a arătat că, prin **Decizia nr. 1660815288964 din 18/08/2022, din dosarul 06166072352850858608 privind respingerea acordării dreptului indemnizație creștere copil OUG 111/2010 opțiunea II**, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Brașov (denumită în continuare „**AJPIS Brașov**”) i-a respins acordarea dreptului privind indemnizația de creștere a copilului, prevăzută de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările și completările ulterioare.

Autoritatea a motivat decizia de respingere pe faptul că „*pe perioada dinaintea nașterii copilului, solicitantul a realizat activități profesionale în alte state membre U.E., cf. Ordin 1474/2011 pct. B alin. I*”. Astfel, s-a decis că solicitanta nu poate beneficia de indemnizație de creștere a copilului în România.

În acest sens, doamna _____ a precizat că, a născut în ziua de _____ și că a depus documente din care reiese că a lucrat în România, realizând venituri din salarii, **pentru o perioadă mai mare de 12 luni anterioare datei nașterii copilului** (_____ constând în: adeverința nr. 1233/23.04.2024, emisă de _____, din care rezultă că, în România, a obținut venituri din salarii în perioada iunie 2020-ianuarie 2021 (8 luni), precum și documente din care reiese că, în Austria, a obținut venituri din salarii în perioada ianuarie 2021-iulie 2021 (7 luni).

Față de cele expuse, prin petiția nr. 11112/11.04.2025, petenta a comunicat că, în eventualitatea în care Avocatul Poporului va sesiza instanța de contencios administrativ în numele și pentru aceasta, își va însuși cererea de chemare în judecată, în calitate de reclamantă.

II. Demersurile și constatările Avocatului Poporului ca urmare a controlului realizat în cauză

Față de cele expuse mai sus, în temeiul art. 59 alin. (2) din Constituție, coroborat cu dispozițiile art. 4 și art. 25 din Legea nr. 35/1997, republicată, instituția Avocatul Poporului a realizat mai multe demersuri pentru recunoașterea dreptului petentei la indemnizația lunară pentru creșterea copilului.

Prin demersul nr. 15624/07.06.2023, Biroul Teritorial Brașov al instituției Avocatul Poporului s-a adresat părții în vederea clarificării situației de fapt expuse de către petentă.

Ca răspuns, părta a înaintat adresa nr. 19531/20.06.2024, ce cuprinde răspunsul nr. 3366/CJC/30.04.2024, transmis petentei pentru soluționarea petiției sale nr. 3555/24.04.2024. În acest context, autoritatea motivează că, întrucât, în ultima perioadă dinaintea nașterii, petenta a obținut venituri în Austria, iar nu în România, aceasta nu se încadrează „*în prevederile legale pentru a putea beneficia de indemnizație pentru creșterea minorei*”.

În drept, părta își întemeiază decizia pe dispozițiile art. 2 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și pe prevederile de la lit. B din Anexa nr. 1 la Ordinul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 1474/2011.

În considerarea acestui răspuns, Biroul Teritorial Brașov al instituției Avocatul Poporului a realizat demersurile nr. 15624/04.07.2024 și nr. 15624/08.08.2024 în fața Ministerului Muncii și Protecției Sociale, pentru soluționarea situației reclamate de către doamna _____, astfel încât petenta să poată beneficia de dreptul la indemnizație de creștere a copilului.

Ulterior, în data de 24.09.2024, instituția Avocatul Poporului a efectuat o anchetă la Direcția Politici Beneficii Sociale din cadrul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, iar din discuțiile purtate cu directorul Direcției Politici Beneficii Sociale, precum și din adresa înregistrată cu nr. 29353/20.09.2024, a reieșit că doamna _____

_____, ce domiciliază în România, a realizat activitate profesională în România în perioada iunie 2020-ianuarie 2021 (8 luni) și apoi în Austria, cu venituri din salarii în perioada ianuarie – iulie 2021 (7 luni). **În perioada dinaintea datei nașterii copilului, respectiv august 2021-iunie 2022, nu a realizat venituri nici în România, nici în Austria, iar nașterea copilului a avut loc pe data de _____**

Așadar, pe scurt, Direcția Politici Beneficii Sociale a reținut că petenta:

- a avut **ultima perioadă de activitate**, înainte de nașterea copilului, în Austria;
- la data solicitării dreptului de concediu și indemnizație pentru creșterea copilului în România, **nu se supunea legislației din România, în baza activității** (nu era salariată în România);
- se supune legislației din România doar în baza **dreptului de reședință**, însă **reședința în România nu îi conferă dreptul de a beneficia de acest concediu și de indemnizația prevăzută de lege în România**.

Având în vedere cele expuse, **prestațiile familiale trebuie acordate conform legislației statului membru în care persoana a avut ultimul loc de activitate.**

Nici cumularea perioadelor de activitate nu este posibilă, întrucât doar persoanele care au realizat activitate profesională în România, în perioada **dinaintea** nașterii copilului, pot beneficia de totalizarea perioadelor de activitate realizate în alt stat membru UE. Mai exact, pentru a beneficia de totalizarea/cumularea perioadelor lucrate, petenta ar fi trebuit să se angajeze/să mai lucreze o lună în România, la întoarcerea din Austria.

Prin urmare, autoritatea pârâtă, în cazul petentei, apreciază că **ultima legislație aplicabilă înaintea nașterii copilului este cea a Austriei (pentru cele 7 luni lucrate în această țară), doamna nefiind supusă legislației din România în baza activității desfășurate (cele 8 luni lucrate în România), anterior datei nașterii copilului.**

Directorul Direcției Politici Beneficii Sociale a precizat că, în ceea ce privește sintagma „**ultimul loc de activitate**”, chiar dacă art. 11 lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială nu utilizează termenul „**ultimul**”, este vorba de o **practică existentă la nivelul statelor membre**, în sensul că ultimul loc de activitate determină statul competent în acordarea drepturilor.

La solicitarea reprezentanților Avocatului Poporului de a se ține seama că petenta, la data nașterii copilului, nu mai era angajată, nu era salariată în niciunul dintre statele în care desfășurase anterior activitate salarială, și nu avea un loc de muncă nici în România, nici în Austria, doamna director a precizat că o persoană, care a realizat activități profesionale și în alte state membre ale UE, în ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului, **poate beneficia de totalizarea acelor perioade de activitate în România doar dacă se supune legislației române anterior datei nașterii copilului, adică a realizat activitate profesională în România înainte de nașterea copilului.**

Așadar, dacă petenta s-ar fi angajat în România, măcar o lună de zile, după ce s-a întors din Austria, acesta ar fi putut beneficia de cumularea perioadelor și, în consecință, ar fi avut dreptul la concediu și la indemnizația pentru creșterea copilului.

Ca urmare a problemelor identificate, Avocatul Poporului a emis Recomandarea nr. 155 din 4 octombrie 2024, prin care a solicitat conducerii Ministerului Muncii și Solidarității Sociale să reanalizeze cererea petentei, prin prisma aplicării prevederilor art. 68 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, în sensul înaintării solicitării de acordare a concediului și a indemnizației pentru creșterea copilului către statul membru competent, Austria și să se dispună informarea Avocatului Poporului cu privire la însușirea recomandării și măsurile dispuse, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia.

Prin adresa înregistrată cu nr. 34780/07.11.2024, Ministerul Muncii și Solidarității Sociale a comunicat că AJPIS Brașov a dus la îndeplinire Recomandarea Avocatului Poporului nr. 155 din 4 octombrie 2024.

Astfel, în data de 05.11.2024, prin intermediul platformei EESSI-JINA, a fost transmis formularul H065 privind transferul cererii/dosarului petentei, având ID local .

Ulterior, prin petiția nr. 9611/31.03.2025, petenta a revenit la instituția Avocatul Poporului aducând în atenția acesteia că, după transmiterea documentelor de către AJPIS Brașov către autoritățile austriece, nu a primit vreun răspuns din partea acestora sau a statului român. De asemenea, doamna a precizat că nu i s-a plătit indemnizația de creștere a copilului nici de către AJPIS Brașov, nici de către autoritățile din Austria, considerând că, **cererea sa pentru acordarea indemnizației pentru creșterea copilului nu a fost nici până în prezent soluționată.**

Față de aceste împrejurări, în data de 10.04.2025, instituția Avocatul Poporului a efectuat o anchetă la AJPIS Brașov, astfel cum se atestă în Nota privind ancheta efectuată în data de 10 aprilie 2025 la AJPIS Brașov nr.10927/10.04.2025, fiind constatate aspectele expuse în continuare.

După transmiterea de către pârâtă a formularului H065 privind transferul cererii/dosarului doamnei având ID local către Austria, prin intermediul platformei EESSI-JINA, AJPIS Brașov **nu a primit vreun răspuns din partea statului austriac.**

Ca atare, reprezentanții pârâtei au apreciat că demersul lor **s-a închis odată cu transmiterea formularului către Austria, nefiind întreprinse alte demersuri ulterioare.**

Referitor la aplicarea prevederilor articolului 68 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și a articolului 60 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 (instituția celui alt stat membru nu răspunde la decizia provizorie în termen de două luni de la primirea cererii, instituția română ar trebui să le plătească solicitanților, cu titlu provizoriu, prestațiile familiale în conformitate cu legislația română), reprezentanții AJPIS Brașov au precizat că **nu au efectuat nicio plată către doamna întrucât petenta nu îndeplinește condițiile pentru acordarea indemnizației de creștere copil, conform legislației naționale.**

Cât privește motivele pentru care, nici după 5 luni, de la data transmiterii cererii în Austria, AJPIS Brașov nu a adoptat o decizie pentru plata indemnizației de creștere copil și nici nu a efectuat plata indemnizației pentru creșterea

copilului către doamna ..., răspunsul a fost că **petenta nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de indemnizația de creștere copil, potrivit legislației din România.**

Referitor la aplicarea prevederilor art. 11 alin. (3) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, potrivit cărora, persoanele inactive din punct de vedere economic se supun legislației statului membru în care își au reședința obișnuită, astfel, petentei i se aplică legislația română în materie de securitate socială, opinia reprezentanților Agenției Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Brașov a fost că, **potrivit normelor aplicabile la nivel național și la nivel european, statul competent în acordarea indemnizației de creștere copil este statul unde solicitantul realizează activități profesionale înainte de data nașterii copilului.**

De asemenea, reprezentanții Agenției Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Brașov au precizat:

- doamna ... **nu a îndeplinit și nu îndeplinește condițiile pentru a beneficia de indemnizația pentru creșterea copilului, conform legislației naționale.** Petenta nu a realizat activități profesionale imposabile în România, **înainte de nașterea copilului** (*n.n.* ultimul loc de muncă a fost în Austria);

- petenta avea **obligația de a depune cererea în Austria**, pentru acordarea indemnizației de creștere copil, fapt ce i-a fost comunicat de către AJPIIS Brașov;

- aceste drepturi nu mai pot fi acordate retroactiv, pe cale amiabilă;

- petentei i s-a aprobat cererea pentru acordarea alocației de stat pentru copil.

Totodată, directorul executiv al Agenției a apreciat că dispozițiile referitoare la emiterea unei decizii provizorii, respectiv plăți cu titlu provizoriu prevăzute de articolul 60 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 **se aplică doar în cazul alocației de stat pentru copii**, nu în cazul indemnizației pentru creșterea copilului. **În cazul petentei aplicându-se expres legislația națională.**

Nu în ultimul rând, mai aducem în atenție, faptul că Avocatul Poporului s-a adresat **Vicepreședintelui executiv pentru oameni, competențe și pregătire din cadrul Comisiei Europene, pentru obținerea unui punct de vedere cu privire la situația doamnei** ..., având în vedere dispozițiile art. 7 al Regulamentului nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, „*Eliminarea clauzelor de rezidență*”, în contextul în care petenta nu beneficiază de drepturile cuvenite pentru faptul că are domiciliul în România, și, totodată, pentru faptul că nu s-a mai angajat în România la data întoarcerii din Austria.

De asemenea, au fost solicitate clarificări referitoare la aplicarea prevederilor art. 6 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, „*Cumularea perioadelor*”, coroborat cu art.12 și art.13 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009, respectiv, dacă există argumente ca mama să beneficieze de totalizarea perioadelor de activitate și implicit de indemnizație pentru creșterea copilului din România, precum și cu privire la condițiile în care petenta poate beneficia de dreptul la concediu și la indemnizație pentru creșterea copilului, având în vedere perioadele lucrate atât în România, cât și în Austria.

La acest demers, **Direcția Generală Ocuparea Forței de Muncă, Afaceri Sociale și Incluziune din cadrul Comisiei Europene a înștiințat Avocatul Poporului**, în esență, cu privire la următoarele aspecte:

(i) „(1) Se pare că persoana în cauză nu mai desfășoară o activitate profesională. În conformitate cu articolul 11 alineatul (3) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, persoanele inactive din punct de vedere economic se supun legislației statului membru în care își au reședința obișnuită. Pe baza informațiilor furnizate, se pare că persoana în cauză își are reședința obișnuită în România. În consecință, i se aplică legislația română în materie de securitate socială. Așadar, aceasta trebuie să aibă dreptul la prestații de concediu pentru creșterea copilului în temeiul legislației române, deoarece îndeplinește criteriile de eligibilitate prevăzute în legislația română.

(2) Potrivit informațiilor referitoare la legislația română disponibile pe site-ul DG EMPL, o persoană are dreptul la un concediu pentru creșterea copilului atunci când locuiește în aceeași gospodărie cu copilul, își are reședința în România și a obținut venituri supuse impozitului pe venit timp de 12 luni în ultimii doi ani sau s-a aflat într-una dintre celelalte situații menționate în lege. Se pare că legislația română în cauză nu impune ca locul de muncă al solicitantului să fie situat în România.

(3) În consecință, o persoană care se supune legislației române în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 are dreptul la prestații de concediu pentru creșterea copilului în temeiul legislației române, dacă persoana respectivă locuiește în România împreună cu copilul și a obținut venituri supuse Impozitului pe venit (în România sau într-un alt stat membru al UE) timp de 12 luni în ultimii 2 ani.”

(ii) „A doua dumneavoastră întrebare se referă la aplicarea de către instituțiile române a articolului 68 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, practica lor fiind de a respinge cererea de consideră că legislația română se aplică, dar nu pe baza dreptului de prioritate, și de a îndruma solicitanții către instituția celui alt stat membru în cauză, în loc să înainteze ele însele cererea către instituția celui alt stat membru, astfel cum se prevede în dispoziția menționată.

Sunt de acord cu evaluarea dumneavoastră potrivit căreia o astfel de practică de respingere a cererii contravine articolului 68 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr 883/2004. Această practică ignoră articolul 60 alineatele (2)

și (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009, care prevede că, în cazul în care instituția căreia i-a fost adresată cererea concluzionează că nu are competența prioritară de a plăti prestații familiale, instituția respectivă trebuie să transmită fără întârziere cererea către instituția care are competența prioritară și să informeze solicitantul cu privire la decizia sa (decizie provizorie). În cazul în care instituția căreia i-a fost transmisă cererea nu răspunde la această decizie provizorie în termen de două luni de la primirea cererii, se aplică decizia provizorie, iar prima instituție plătește prestațiile familiale prevăzute de legislația sa. Așadar, dacă primește o cerere de prestații familiale, dar consideră că legislația română nu este competentă în virtutea unui drept de prioritate, instituția română ar trebui să transmită fără întârziere cererea către instituția din statul membru a cărui legislație o consideră aplicabilă în virtutea unui drept de prioritate, împreună cu un acord provizoriu. Dacă instituția celui alt stat membru nu răspunde la decizia provizorie în termen de două luni de primirea cererii, **instituția română ar trebui să le plătească solicitanților, cu titlu provizoriu, prestațiile familiale în conformitate cu legislația română.** Această procedură a fost confirmată de Curtea de Justiție în hotărârea sa din 24 aprilie 2024, în cauza C-36/23 (punctele 46-48).

În raport de situația de fapt prezentată, ca urmare a controlului realizat în cauză, **față de refuzul AJPIS Brașov de a-și realiza atribuțiile legale în sensul de a emite petentei o decizie de stabilire a dreptului la indemnizația pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, apreciem că sunt incidente prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.**

III. Argumentele de drept aduse în susținerea cererii de chemare în judecată, formulate de către Avocatul Poporului, în numele și pentru petenta

Având în vedere împrejurările de fapt expuse, apreciem că, în cauză, prin refuzul de a emite o decizie de stabilire a dreptului doamnei la indemnizația pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, AJPIS Brașov nu și-a realizat atribuțiile legale prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. a), coroborat cu art. 4 și art. 20 din Normele Metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții ce impun instituțiilor competente obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor legale și de a emite, după caz, decizia de acordare a drepturilor prevăzute de această ordonanță.

În același sens, art. 2 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, prevede, în mod expres, că activitățile profesionale desfășurate în alte state membre ale Uniunii Europene se iau în considerare la stabilirea dreptului, prin aplicarea mecanismului de totalizare, reglementat de Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și Regulamentul (CE) nr. 987/2009.

Având în vedere împrejurările expuse, prin refuzul de a emite o decizie de stabilire a indemnizației de creștere a copilului, motivat de faptul că desfășurarea de către petentă a unei activități profesionale într-un alt stat membru al Uniunii Europene atrage aplicarea dreptului acestui stat, AJPIS Brașov a dovedit exces de putere, astfel cum este definit în art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin încălcarea dreptului petentei la indemnizație, astfel cum este prevăzut de art. 2 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a ignorării efectului direct al dispozițiilor art. 6, art. 11 alin. (3) lit. e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, art. 60 alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009, precum și a încălcării obligației de a asigura accesul egal și nediscriminatoriu la prestațiile familiale, în condițiile art. 4 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și ale art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

În plus, trebuie avut în vedere că, **dreptul la indemnizația pentru creșterea copilului constituie una dintre măsurile de protecție socială instituite de stat prin lege în virtutea rolului de stat social (a se vedea, Decizia Curții Constituționale a României nr. 596/2023), fiind un drept recunoscut pe bază de contributivitate.** Astfel, în condițiile în care petenta a obținut venituri impozabile, instituția competentă era obligată să ia în considerare perioadele lucrate în Austria ca și cum ar fi fost realizate în România, petenta având vocație deplină la acordarea indemnizației de creștere a copilului.

1. Îndeplinirea de către petentă a condițiilor legale prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, pentru acordarea indemnizației de creștere a copilului

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare: „Persoanele care, în ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului, au realizat timp de cel puțin 12 luni venituri din salarii și asimilate salariilor, venituri din activități independente, venituri din drepturi de proprietate intelectuală, venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură, supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului (...) și de o indemnizație lunară.”.

Conform documentelor atașate dosarului cauzei, reiese că petenta a realizat venituri din salarii, supuse impozitului pe venit, în următoarele perioade:

- în România, în perioada iunie 2020 – ianuarie 2021 (8 luni), conform adeverinței nr. 1233/23.04.2024, eliberate de

- în Austria, stat membru al Uniunii Europene, în perioada ianuarie 2021 – iulie 2021 (7 luni), în baza documentelor doveditoare privind impozitarea veniturilor.

Cumulat, aceste perioade însumează 15 luni consecutive de activitate profesională, realizate în ultimii 2 ani anterior datei de naștere a copilului (.....) astfel că, petenta depășește pragul minim legal de 12 luni impus prin lege.

Trebuie subliniat că, **în perioada august 2021 – iunie 2022 (înainte de naștere), petenta nu a realizat venituri, fapt ce atrage aplicarea prevederilor art. 11 alin. (3) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, potrivit cărora, persoanele inactive din punct de vedere economic se supun legislației statului membru în care își au reședința obișnuită.**

În plus, această întrerupere nu afectează în vreun fel dreptul petentei la indemnizație, deoarece legea nu impune condiția continuității activității până la momentul nașterii copilului, ci doar realizarea cumulată a 12 luni de venituri supuse impozitului în intervalul de 24 de luni anteriori nașterii copilului.

În susținerea acestei interpretări, art. 4 alin. (1) din Normele metodologice, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 52/2011, prevede expres că, în acest caz: „*Concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copilului (...) se acordă persoanelor îndreptățite, dacă acestea au realizat venituri supuse impozitului pe venit (...) timp de 12 luni în ultimii 2 ani anterior datei nașterii copilului (...)*”.

În acest sens, trebuie avut în vedere și art. 3 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, ce prevede faptul că „*dacă, în aceeași lună, o persoană realizează venituri atât în țară, cât și în statele în care se aplică Regulamentul, fără suprapunerea perioadelor de activitate, se iau în calcul veniturile realizate în ambele țări, cu aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 12 alin. (2) din același regulament*”.

La art. 4 alin. (1) și (2) din același act normativ, se menționează că: „*(1) În calculul celor 12 luni prevăzute la art. 2 alin. (1) se includ și fracțiunile de lună în care s-au realizat venituri supuse impozitului, precum și cele în care solicitantul s-a aflat în situațiile prevăzute la art. 2 alin. (5) și (6), considerate lună întreagă. (2) Prin fracțiune de lună se înțelege efectuarea a cel puțin jumătate din zilele lucrătoare din acea lună în care persoana îndreptățită a realizat venituri supuse impozitului ori s-a aflat în una sau mai multe dintre situațiile prevăzute la art. 2 alin. (5) și (6).*”.

În completare, conform art. 2 alin. (6) din aceeași ordonanță, legiuitorul a prevăzut expres că: „*persoanele care au realizat activități profesionale în statele membre ale Uniunii Europene (...) beneficiază de totalizarea perioadelor de activitate realizate în aceste state în condițiile prevăzute de [Regulamentele] (CE) nr. 883/2004 și nr. 987/2009*”.

Aplicarea acestui mecanism de cumulare/transferare a perioadelor este obligatorie pentru autoritatea competentă, potrivit art. 6 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, ce consacră principiul asimilării perioadelor realizate într-un alt stat membru: „*(...) instituția competentă a unui stat membru (...) ia în considerare, atât cât este necesar, perioadele de asigurare, de încadrare în muncă (...) realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și cum ar fi fost realizate în temeiul legislației pe care o aplică*”.

În mod similar, art. 60 alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 impune autorităților naționale să examineze cererea ținând cont de situația *de facto* și *de jure* a solicitantului, inclusiv perioadele lucrate în alte state membre.

Așadar, în condițiile în care petenta:

- a realizat venituri supuse impozitului pentru o perioadă de 15 luni în intervalul de referință (mai mult decât cerința legală minimă de 12 luni),

- a desfășurat o parte din activitatea profesională într-un stat membru Uniunii Europene (Austria), iar aceste perioade sunt asimilabile conform dreptului european și

- îndeplinește și celelalte cerințe prevăzute la art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 52/2011 (cetățenie, domiciliu în România, locuiește împreună cu minora),

rezultă că aceasta îndeplinește, în mod cumulativ, toate condițiile de eligibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, respectiv art. 4 alin. (1) și art. 1 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 52/2011, pentru acordarea indemnizației de creștere a copilului.

2. Aplicarea greșită de către pârâtă a art. 11 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004. Inexistența unui conflict de norme privind stabilirea autorității competente pentru acordarea indemnizației pentru creșterea copilului.

Pârâta a refuzat recunoașterea dreptului la indemnizație pentru creșterea copilului ca urmare a unei interpretări eronate a dispozițiilor art. 11 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004. Pârâta susține că desfășurarea unei activități într-un alt stat membru, efectuată anterior nașterii copilului, ar determina aplicarea exclusivă a legislației acelui stat, ignorând astfel situația de fapt a petentei, respectiv, împrejurarea că aceasta a fost inactivă profesional în ultima perioadă dinaintea nașterii minorei.

Este important de subliniat că regulamentul invocă urmărirea coordonarea sistemelor de securitate socială, evitarea dublei asigurări și asigurarea continuității protecției sociale, iar nu restrângerea drepturilor persoanelor cu activitate profesională în mai multe state.

Potrivit art. 11 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004: „*Persoanele cărora li se aplică prezentul regulament sunt supuse legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu prezentul titlu.*”.

De asemenea, la alin. (3) lit. a) din același act normativ, se prevede: „(3) *Sub rezerva articolelor 12-16: a) persoana care desfășoară o activitate salariată sau independentă într-un stat membru se supune legislației din statul membru respectiv.*”, iar la lit. e) se menționează că: „*orice altă persoană căreia nu i se aplică literele (a)-(d) se supune legislației statului membru de reședință, fără a se aduce atingere altor dispoziții din prezentul regulament, care îi garantează prestații în temeiul legislației unuia sau mai multor state membre*”.

Aceste dispoziții clarifică faptul că reglementarea se aplică în contextul activității economice curente, pentru a stabili în mod unic legislația aplicabilă, evitând suprapunerile între legislații din diferite state membre.

În speță, reiterăm că, situația petentei se caracterizează prin următoarele aspecte de fapt:

- la data nașterii copilului , petenta nu desfășura vreo activitate profesională în Austria sau în alt stat membru;
- activitatea realizată în Austria s-a încheiat în iulie 2021, cu aproximativ 11 luni înaintea datei nașterii copilului;
- în perioada august 2021 – iunie 2022, petenta nu a realizat venituri în niciun alt stat și nu era afiliată vreunui sistem de securitate socială străin.

Astfel, la data formulării cererii pentru indemnizația de creștere a copilului nu exista un raport juridic cu element de extraneitate care să determine obligația pârâtei să stabilească legea aplicabilă, astfel că, norma conflictuală din art. 11 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 nu este incidentă în speță.

La data nașterii copilului, petenta nu era supusă unui sistem de securitate socială străin, întrucât nu exista un raport de muncă sau o activitate economică desfășurată în alt stat membru.

Prin urmare, invocarea aplicării exclusive a legislației străine nu poate fi acceptată, întrucât norma conflictuală se referă la situațiile de activitate curentă. Mai mult, împrejurarea în care se află petenta intră sub reglementarea de la art. 11 alin. (3) lit. e) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, aplicându-se legislația statului de reședință, în cauză, România.

În plus, potrivit art. 6 din același regulament, perioadele de activitate desfășurate într-un alt stat membru trebuie asimilate ca fiind realizate în statul care acordă prestația, pentru stabilirea îndeplinirii condițiilor de fond: „*instituția competentă ia în considerare, atât cât este necesar, perioadele de încadrare în muncă (...) realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și cum ar fi fost realizate în temeiul legislației pe care o aplică*”.

Astfel, în absența unui raport profesional curent în alt stat la momentul nașterii copilului, se impune și devine obligatorie aplicarea legislației române, în conformitate cu principiile de coordonare și armonizare a sistemelor de securitate socială la nivel european.

Chiar dacă o parte a veniturilor au fost realizate în Austria, acestea trebuiau recunoscute și asimilate în vederea stabilirii îndeplinirii condițiilor pentru acordarea indemnizației de creștere a copilului. Aceasta este ipoteza prevăzută și permisă de art. 2 alin. (6) din Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, ce transpune exigențele regulamentelor europene precitate.

Ca atare, interpretarea autorității pârâte, în sensul excluderii aplicării dreptului român doar pentru că ultima parte a veniturilor a fost realizată într-un alt stat al Uniunii Europene, este contrară cadrului normativ național invocat, precum și dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 883/2004.

3. Interpretarea dispozițiilor Ordinului Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 1474/2011 în conformitate cu reglementările primare și cu dreptul Uniunii Europene

În conformitate cu art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată, ce consacră supremația legii, aplicarea dispozițiilor Ordinului Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 1474/2011 trebuie realizată în limitele și cu respectarea normelor superioare în ierarhia actelor normative, respectiv, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, și Regulamentele (CE) nr. 883/2004 și nr. 987/2009.

Ordinul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 1474/2011 a fost emis în temeiul art. 39 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, având natura de act juridic de valoare infralegislativă, ce nu este opozabil *erga omnes* structurilor cu atribuții în evaluare și încadrare. Astfel, prin acest ordin nu se poate adăuga la lege și nici nu se poate schimba sensul unui norme legale. Acest aspect rezultă de altfel și din cuprinsul prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 3 alin. (2) stipulând, în mod expres, faptul că, *normele de tehnică legislativă se aplică, în mod corespunzător, și la elaborarea și adoptarea proiectelor de ordine, instrucțiuni și de alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate, precum și la elaborarea și adoptarea actelor cu caracter normativ emise de autoritățile administrației publice locale.*

Având în vedere cele expuse, interpretarea autorității pârâte, în sensul că realizarea activității profesionale în Austria, pentru o perioadă de 7 luni din ultimele 24 luni înaintea nașterii minorei, ar atrage incidența normelor aceluși stat în materie de indemnizație pentru creșterea copilului – nu are temei legal.

În speță, prevederea normativă națională stipulează că beneficiarul trebuie să realizeze venituri, cumulativ, în perioada de 2 ani anteriori datei nașterii copilului pentru cel puțin 12 luni, fără a impune ca aceste venituri să fi fost obținute exclusiv pe teritoriul României. De altfel, normele comunitare nu prevăd o împărțire strictă a perioadelor¹, iar art. 2 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, admite totalizarea perioadelor lucrate în state membre ale Uniunii Europene, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 883/2004.

Cu alte cuvinte, se poate observa că, textul legal nu impune ca ultimele luni lucrate dinaintea nașterii copilului să fi fost realizate exclusiv în România. Dimpotrivă, formularea „*în ultimii 2 ani anteriori nașterii copilului*” stabilește un interval de referință extins, în care trebuie să existe cumulativ cel puțin 12 luni de venituri impozabile – fără exigența unei continuități sau a unei priorități a statului român în perioada finală. Perioada de dinaintea datei nașterii copilului, în sensul legii, nu este numai ultima perioadă de timp anterioară nașterii, astfel cum în mod restrictiv a interpretat pârâta, ci este perioada de 2 ani anterior nașterii copilului, în care este necesar să se fi realizat venituri timp de cel puțin 12 luni. Dacă legiuitorul român sau cel comunitar ar fi urmărit o astfel de stabilire a perioadei, ar fi făcut precizarea expresă în acest sens, perioada anterioară datei nașterii copilului fiind cea la care se referă legea care acordă acest drept.

Contrar alegațiilor pârâtei, chiar Ordinul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale nr. 1474/2011 prevede expres, la pct. B alin. (2) din Ancxa I – Instrucțiuni de aplicare, următoarele: „*În situația în care o persoană a desfășurat o perioadă de activitate într-un stat membru al Uniunii Europene și o altă perioadă în România, aceste perioade se cumulează și se iau în calcul la stabilirea dreptului, în condițiile prevăzute de O.U.G. nr. 111/2010 și de Regulamentele comunitare aplicabile.*”.

În cazul de față, petenta a acumulat 8 luni de activitate în România și 7 luni în Austria, totalizând astfel 15 luni consecutive de activitate impozabilă, îndeplinind astfel cerința legală prevăzută la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, precum și dispozițiile art. 4 alin. (4) lit. a) din Normele metodologice de aplicare aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011.

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene – cauzele *Von Colson (C-14/83)*, *Küçükdeveci (C-555/07)* și *C-36/23 (L v. Familienkasse Sachsen)* – autoritățile naționale sunt obligate să interpreteze dispozițiile interne în conformitate cu finalitatea și conținutul dreptului Uniunii Europene, în special, cu regulamentele direct aplicabile.

Astfel, prin art. 6 și art. 11 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, aplicabil direct în dreptul intern în temeiul art. 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, se impune autorităților naționale recunoașterea și cumularea perioadelor lucrate în alt stat membru în vederea stabilirii drepturilor la prestații familiale.

În plus, art. 60 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 obligă instituția competentă să analizeze cererea de indemnizație ca și cum solicitantul ar fi supus integral legislației naționale, ținând cont de întreaga situație de fapt și de drept.

Având în vedere principiul *pro persona* – conform căruia dispozițiile cu interpretare multiplă se interpretează în favoarea persoanei beneficiare – eventualele ambiguități trebuiau soluționate astfel încât să nu prejudicieze drepturile petentei, mai ales în contextul în care aceasta îndeplinește condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, în situația în care pârâta ar fi considerat că normele legale nu sunt suficient de clare în ceea ce privește această perioadă anterioară nașterii copilului, ar fi trebuit să interpreteze dispoziția legală în sensul producerii de consecințe juridice pentru care a fost edictată, respectiv, în favoarea beneficiarului dreptului.

Refuzul AJPIȘ Brașov de a acorda indemnizația, în pofida îndeplinirii cumulative a celor 12 luni de activitate profesională în perioada de referință, conduce la nerespectarea principiului efectului util (*effet utile*) al normelor

¹ Această orientare jurisprudențială se regăsește în practica în materie, sens în care, facem trimitere la Hotărârea nr. 519/2024 din 24.09.2024 pronunțată de Curtea de Apel Brașov, cod RJ de758eg4e (<https://www.rejust.ro/juris/de758eg4e>).

europene și deneagă caracterului direct aplicabil al regulamentelor, consacrat în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, începând cu cauza *Van Gend en Loos* (C-26/62).

În speță, veniturile impozabile realizate de petentă în perioada iunie 2020 - iulie 2021, așadar, pe o perioadă de 15 luni consecutive, fac dovada îndeplinirii condiției prevăzute la art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, devenind incidente, totodată, dispozițiile art. 4 alin. (4) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 52/2011 de aprobare a Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, potrivit cărora: „*Constituirea perioadei prevăzute la art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență se stabilește, după cum urmează: a) din 12 luni consecutive, în cazul în care în această perioadă se realizează fără întrerupere venituri supuse impozitului și/sau se înregistrează una sau mai multe dintre situațiile prevăzute la art. 2 alin. (5) din ordonanța de urgență.*”.

În mod suplimentar, față de obligația de interpretare conformă cu normele europene, instituțiile naționale sunt ținute nu doar de dreptul material, ci și de dreptul procedural unional, astfel cum este reglementat de Regulamentul (CE) nr. 987/2009, act de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004.

Potrivit art. 60 alin. (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009, instituția competentă are obligația de a analiza cererea ca și cum toate persoanele implicate ar fi supuse legislației sale și ar avea reședința pe teritoriul național, inclusiv în ceea ce privește dreptul la solicitarea prestației. Totodată, analiza trebuie să țină cont de situația generală *de facto* și *de jure* a solicitantului, ceea ce impune o evaluare completă, nu limitativă sau formalistă, a perioadelor lucrate în alte state membre.

Mai mult, art. 7 din același regulament prevede expres că, în lipsa tuturor documentelor necesare, instituția competentă poate și trebuie să acorde cu titlu provizoriu prestația solicitată, urmând a recalcula dreptul după primirea documentației complete. Astfel, „*(...) instituția competentă, la cererea persoanei în cauză, acordă respectiva prestație (...) cu titlu provizoriu, în cazul în care un astfel de calcul este posibil, pe baza informațiilor aflate la dispoziția instituției respective.*”.

Astfel, în cazul în care autoritatea română avea eventuale incertitudini cu privire la perioada lucrată în Austria sau la aplicarea normelor de conflict, aceasta trebuia să urmeze procedura prevăzută de art. 60 și art. 7 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009, în loc să refuze integral cererea petentei.

4. Aplicarea principiului cumulării perioadelor de activitate conform Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și efectul direct al normelor europene

Conform art. 6 al Regulamentului (CE) nr. 883/2004: „*Instituția competentă a unui stat membru (...) ia în considerare, atât cât este necesar, perioadele de asigurare, de încadrare în muncă, de activitate independentă sau de rezidență realizate în temeiul legislației oricărui alt stat membru, ca și cum ar fi fost realizate în temeiul legislației pe care o aplică.*”.

Dispoziția menționată consacră un principiu fundamental al dreptului Uniunii Europene în materia securității sociale, acela al cumulării (totalizării) perioadelor de activitate în scopul stabilirii dreptului la o prestație. Acesta reprezintă un mecanism juridic menit să faciliteze exercitarea libertății de circulație a lucrătorilor în spațiul european, garantând faptul că mobilitatea transfrontalieră nu va avea consecințe negative asupra accesului la drepturi sociale, precum cel la indemnizația de creștere a copilului. Totodată, această obligație are efect direct, fiind susceptibilă a fi invocată de către persoanele fizice în fața autorităților naționale, fără a necesita norme de transpunere în dreptul intern.

Astfel, apreciem că dispozițiile regulamentelor privind coordonarea securității sociale trebuie să fie interpretate și aplicate astfel încât să nu golească de conținut drepturile conferite lucrătorilor mobili. În consecință, o interpretare ce ar împiedica accesul la o prestație în urma unei perioade de muncă în alt stat membru este contrară finalității reglementării europene.

Scopul mecanismului de cumulare este de a preveni întreruperile în dobândirea sau menținerea drepturilor sociale ca urmare a exercitării dreptului la liberă circulație. Această idee este esențială în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, fiind exprimată, de exemplu, în cauza C-103/06 (*Philippe Derouin împotriva Union pour le recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales de Paris*), unde instanța europeană a reținut că: „*este necesar să se sublinieze că excluderea din baza de evaluare a contribuțiilor a veniturilor din sursă străină ale unui lucrător nu poate avea drept consecință afectarea dreptului lucrătorului respectiv de a beneficia de totalitatea prestațiilor prevăzute de legislația aplicabilă*”.

Așadar, în măsura în care petenta a desfășurat o activitate profesională în România (8 luni) și, ulterior, în Austria (7 luni), totalizând astfel o perioadă de 15 luni în intervalul de referință de 2 ani anterior nașterii copilului, instituția română competentă era obligată să recunoască aceste perioade cumulate ca fiind echivalente activității continue în România.

Prin refuzul de a lua în calcul perioada de activitate desfășurată în Austria, AJPIS Brașov a dovedit exces de putere, astfel cum este definit în art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare,

procedând la o interpretare ce excedează normelor legale, adăugând la lege, situație nepermisă printr-un act administrativ cu caracter normativ de rang inferior, având drept consecință neregularea efectului direct al art. 6 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 și o restrângere nejustificată a dreptului la prestații sociale dobândite în mod legal de către petentă.

Relevantă este și hotărârea recentă pronunțată în cauza C-36/23 (*L împotriva Familienkasse Sachsen der Bundesagentur für Arbeit*), în care Curtea de Justiție a reafirmat obligația autorităților naționale de a coopera efectiv pentru a asigura accesul la prestații sociale atunci când o persoană a desfășurat activități profesionale în mai multe state membre („Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 68 din Regulamentul nr. 883/2004, care stabilește regulile de prioritate în caz de cumul de prestații familiale, trebuie interpretat în sensul că, deși nu permite instituției dintr-un stat membru a cărui legislație nu are prioritate potrivit criteriilor prevăzute la alineatul (1) al acestui articol să solicite persoanei interesate rambursarea parțială a unor astfel de prestații plătite în acest stat membru, ca urmare a existenței unui drept la aceste prestații prevăzut în legislația unui alt stat membru aplicabilă cu prioritate, în condițiile în care nicio prestație familială nu a fost stabilită și nici plătită în acest alt stat membru, el permite totuși acestei instituții să solicite instituției competente cu prioritate rambursarea cuantumului prestațiilor care îl depășește pe cel care îi revine în temeiul dispozițiilor regulamentului menționat.”). Or, în speță, în loc să urmeze procedura de informare și cooperare prevăzută de art. 60 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009, autoritatea română s-a limitat la un refuz formal și nemotivat substanțial, în contradicție cu cerințele stabilite de jurisprudența europeană.

În concluzie, refuzul pârâtei de a acorda indemnizația de creștere a copilului este vădit nelegal, întrucât contravine dispozițiilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și normelor europene direct aplicabile, mai sus expuse, afectând drepturile bănești prevăzute pentru petentă.

5. Aplicarea principiului egalității de tratament și interzicerea discriminării indirecte în materie de prestații familiale. Obligația autorității naționale de a asigura accesul nediscriminatoriu la indemnizația pentru creșterea copilului.

Alături de principiul cumulării perioadelor de activitate, un alt principiu fundamental în domeniul securității sociale este cel al egalității de tratament. Acesta este consacrat atât de art. 4 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, cât și de art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În esență, principiul impune ca toate persoanele aflate în situații comparabile să beneficieze de tratament egal, iar exercitarea dreptului de liberă circulație să nu constituie un obstacol în calea accesului la drepturi sociale, cum este indemnizația pentru creșterea copilului.

Interpretarea adoptată de autoritatea pârâtă, conform căreia desfășurarea activității profesionale în alt stat membru ar conduce la excluderea aplicării legislației române, creează efectiv o discriminare indirectă. Această abordare are ca efect dezavantajarea lucrătorilor mobili – cetățeni, români sau din alte state membre – care au desfășurat activitate legală în străinătate.

În mod concret, un cetățean care a lucrat 12 luni exclusiv în România beneficiază de un tratament preferențial față de unul care a acumulat 8 luni în România și 7 luni într-un alt stat membru, deși ambii îndeplinesc condiția legală de 12 luni de activitate cumulată. Diferența de tratament astfel creat nu este justificată în mod obiectiv și proporțională cu obiectivul urmărit, fiind interzisă potrivit art. 16 din Constituția României, republicată, art. 45 din Tratatul funcționării Uniunii Europene – libertatea de circulație a lucrătorilor, art. 4 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, ce prevede egalitatea de tratament în materie de prestații, precum și de art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – interzicerea discriminării pe orice criteriu, inclusiv cel privind exercitarea unui drept fundamental european.

În jurisprudență, cauza C-212/05 (*Gertraud Hartmann împotriva Freistaat Bayern*) a subliniat că regula egalității de tratament interzice nu doar discriminările evidente, întemeiate pe naționalitate, ci și formele subtile de discriminare care, prin aplicarea unor criterii aparente neutre, dezavantajează în mod disproporționat lucrătorii migranți. De asemenea, în cauza C-543/13 (*Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank împotriva E. Fischer-Lintjens*) s-a constatat că excluderea unui solicitant pentru că nu a desfășurat întreaga perioadă de activitate exclusiv pe teritoriul unui singur stat membru reprezintă o încălcare a principiului proporționalității și egalității de tratament.

Conform art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, discriminarea indirectă intervine atunci când o prevedere, un criteriu sau o practică aparent neutră dezavantajează, în fapt, un anumit grup de persoane, în absența unei justificări obiective și rezonabile, fundamentată pe un scop legitim. Astfel, pe scurt, se poate constata îndeplinirea cumulativă a condițiilor pentru constatarea discriminării indirecte:

a) **Existența unui tratament diferențiat aparent neutru:** pârâta aplică un criteriu formal, respectiv desfășurarea activității în România anterior nașterii copilului. Acest criteriu, neprevăzut în lege, conduce la excluderea lucrătorilor mobili care, în mod legal, au desfășurat activitate în alt stat membru.

b) **Apartenența la un grup dezavantajat:** grupul afectat este format din lucrători mobili, persoane care și-au exercitat dreptul fundamental la libera circulație.

c) **Lipsa unei justificări obiective și rezonabile:** pârâta nu a prezentat vreun temei legal pentru excluderea perioadelor lucrate în alt stat membru, în condițiile în care art. 2 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010, cu modificările și completările ulterioare, și Regulamentul (CE) nr. 883/2004 impun cumularea acestor perioade. Justificările generale privind „competența altui stat” nu au fost susținute prin documente, cooperare interinstituțională sau procedura din art. 60 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009. Aceasta contravine, totodată, art. 34 - Securitatea socială și asistența socială din Cartea drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

d) **Nerespectarea testului de proporționalitate:** diferența de tratament produsă de refuzul de a recunoaște perioadele de activitate din alt stat membru este disproporționată, afectând în mod nejustificat părinții care au contribuit la bugetele statelor membre, indiferent de locul în care au realizat veniturile impozabile.

Jurisprudența relevantă, inclusiv cauzele *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, precum și cauza *Molla Sali împotriva Greciei*, subliniază că orice măsură discriminatorie trebuie să fie justificată în mod obiectiv și proporțional cu scopul urmărit.

Prin urmare, raportat la cadrul normativ mai sus expus, rezultă că refuzul autorității de a acorda indemnizația pentru creșterea copilului petentei reprezintă o formă de discriminare indirectă, fără justificare obiectivă, rezonabilă sau proporțională.

6. Aplicarea dobânzii legale penalizatoare, calculată de la data scadenței și până la data plății efective, actualizată cu rata inflației la data plății.

În acest caz, apreciem că devin incidente dispozițiilor art. 1516, art. 1530 Cod civil și art. 1535 alin. (1) din Codul civil, ce prevede că, în cazul în care o sumă de bani a ajuns la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu, astfel că petenta este îndreptățită la plata dobânzii legale aferente sumelor datorate, de la data scadenței lunare a fiecărui drept și până la data plății.

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de Guvern nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, cu modificările și completările ulterioare, „dobânda datorată de debitorul obligației de a da o sumă de bani la un anumit termen, calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației, este denumită dobândă remuneratorie”, iar la alin. (3) se prevede că „dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență este denumită dobândă penalizatoare”. Nivelul dobânzii legale este cel stabilit, de asemenea, prin lege, respectiv, potrivit dispozițiilor art. 3 din același act normativ.

Referitor la actualizarea sumei cu rata inflației, apreciem că principiul ce stă la baza instituției actualizării creanței este cel al reparării integrale a prejudiciului cauzat de debitor, prin neplata la scadență a obligației.

Totodată, considerăm că, actualizarea acoperă deprecierea monedei naționale între data nașterii creanței și cea a plății, menținându-se astfel aceeași putere de cumpărare a monedei. Acordarea dobânzii legale concomitent cu actualizarea cu indicele de inflație a sumei datorate nu conduce la o dublă reparare a prejudiciului cauzat prin neplata la timp a drepturilor în cuantumul datorat.

În concluzie, având în vedere motivele expuse mai sus, **vă rugăm să admiteți cererea de chemare în judecată astfel cum a fost formulată.**

În drept,

Înțelegem să întemeiem cererea de chemare în judecată pe dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) și art. 15 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, art. 1 alin. (3), art. 8 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (3), art. 13 și art. 18 alin. (1)-(3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 49 alin. (2) ce reglementează protecția copiilor și a tinerilor, din Constituția României, art. 2 alin. (1) și alin. (6) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (3) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, art. 12, art. 60 alin. (2) și alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind

coordonarea sistemelor de securitate socială, punctul B, subpunctul 2 din Ordinul nr. 1474/2011 pentru aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a unor prevederi din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 52/2011, precum și pe toate celelalte dispoziții invocate în cuprinsul prezentei cereri.

Probe,

În dovedirea celor susținute în cererea de chemare în judecată, **solicităm încuviințarea administrării probei cu înscrisuri**, pe care o considerăm pertinentă, concludentă și utilă soluționării cauzei, precum și de orice alt mijloc de probă admis de lege, care se va dovedi ulterior necesar, util și pertinent în prezenta cauză.

În susținerea cererii, în cadrul probei cu înscrisuri, **anexăm în copie certificată, înscrisurile identificate conform opisului întocmit în acest sens.**

De asemenea, în temeiul art. 13 alin. (2) din Legea nr. 544/2004, cu modificările și completările ulterioare, **solicităm ca pârâta să depună la dosarul cauzei întreaga documentație care a stat la baza refuzului acordării indemnizației privind creșterea copilului, precum și orice alte lucrări necesare pentru soluționarea cauzei.**

Solicităm judecarea prezentei cauze și în lipsa părților, în temeiul art. 223 alin. (3), coroborat cu art. 411 alin. (1) pct. 2 teza finală din Codul de procedură civilă.

Depunem prezenta cerere de chemare în judecată în 3 (trei) exemplare, în original, împreună cu înscrisurile anexate, în copie certificată, unul pentru instanță și restul pentru comunicare către părți.

Avocatul Poporului,

DOMNULUI PREȘEDINTE AL TRIBUNALULUI BRAȘOV